

HETTY VAN AAR

I love me

STANDAARD UITGEVERIJ

© 2026 Standaard Uitgeverij nv, Franklin Rooseveltplaats 12,
B-2060 Antwerpen en Hetty van Aar
www.standaarduitgeverij.be – info@standaarduitgeverij.be
www.hettyvanaar.nl

Coverontwerp, illustraties en boekverzorging: Ruthje Goethals
Coverillustratie Emma gebaseerd op een concept van Cécile Hudrisier,
met toestemming van Cécile Hudrisier
Gedrukt in Europa

ISBN 978 90 02 28710 7
D/2026/0034/48
NUR 283

Elke overeenkomst met bestaande personen of situaties berust op toeval.

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd – op enige manier – zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Niets uit dit boek mag worden gebruikt of gereproduceerd voor het trainen van AI-technologieën of -systemen, noch voor tekst- en datamining (art. 4, lid 3 Richtlijn (EU) 2019/790).

HOOFDSTUK 1

Emma hing overdwers in de grote stoel, met haar benen bungelend over de armleuning. Mimauw lag zacht te spinnen op haar schoot. ‘Wij zijn weg!’ riep papa. Hij ging met Maartje naar de zwemles. Maar voordat hij de deur achter zich dichttrok, riep hij over zijn schouder: ‘Je vergeet toch niet om kattenbrokjes te halen, Emma?’

Emma mompelde wat terug. Ze was verdiept in haar boek, ze hoefde nog maar drie hoofdstukken. Buiten klonk het geluid van hun auto die de straat uitreed. Boven rommelde mama op de badkamer. Het was zo’n zalige zaterdagmiddag waarop er bijna niemand was en niets hoefde. Alle tijd dus om te lezen. Emma wilde net aan een nieuw hoofdstuk beginnen, toen mama riep: ‘Emma, kom eens kijken!’

‘Kom, Mimaauw, opstaan.’ Met tegenzin, maar toch ook wel een beetje nieuwsgierig legde Emma haar boek weg en liep naar boven. Op de drempel van de badkamer stond mama met een tube in haar hand.

‘Kijk eens wat ik heb gekocht? Een groene kleimasker. Zullen we dat eens proberen nu papa er niet is?’

Emma begreep haar meteen. Je kon maar beter een maskertje nemen als papa niet thuis was. Je mocht immers niet lachen, dan ging het masker stuk. Dan had je alle moeite voor niets gedaan. Dat wist papa maar al te goed. Hij probeerde hen expres aan het lachen te maken.

Emma nam de tube aan en las het opschrift hardop voor: ‘Dit kleimasker bevat heel kleine korreltjes die tot diep in de poriën reinigen. Het is rijk aan enzymen en mineralen. Dit 100% natuurlijke kleimasker bevat reinigende *tea tree*-olie en kalmerende lavendelolie.’ Ze knikte enthousiast. ‘Dat klinkt goed.’ Ze dacht aan Fido. Zou hij het merken als ze maandag op school kwam? Tijdens de tekenles had hij wel heel lang naar haar zitten staren. Of kwam dat omdat zij naar hém zat te staren?

‘Zullen we?’ drong mama aan. ‘Voor je het weet zijn ze weer thuis.’

Even later stonden twee groene aliens naar hun eigen spiegelbeeld te staren. Even voelde Emma

een lachstuip aankomen, maar mama legde een vinger op de lippen. Niet praten, niet lachen. Ze ging op haar bed liggen met twee vochtige wattenschijfjes op haar ogen. Emma strekte zich naast haar uit, zonder wattenschijfjes. Anders kon ze niet verder lezen. Algauw klonk de rustige, diepe ademhaling van mama. Zou ze slapen? Geruisloos sloeg Emma een bladzijde om. Ze wilde verder lezen, tot er opeens iets bewoog. Vanuit een ooghoek zag Emma iets zwarts. Help! Een spin! Het beest zakte razendsnel aan een draadje naar beneden tot vlak boven mama's halfopen mond. *Iek!* Emma gaf een gil en sprong uit bed.

'Wat is er?' Mama schoot overeind en haalde de wattenschijfjes van haar ogen.

'Een spin!' Met grote ogen wees Emma naar de plek waar de spin net nog hing, maar nu niet meer. Waar was dat beest gebleven? 'Daar!' griezelde Emma. 'Nu zit hij op je kussen!'

Mama zag het ook. 'Emma toch! Je bent toch niet bang voor zo'n klein spinnetje! Wacht, ik vang hem en zet hem buiten.'

Met haar handen half voor haar ogen zag Emma hoe mama met een glas en een stukje papier de spin ving, het raam opende en het beest buiten zette. Gelukkig, die was weg.

Mama keek haar verbaasd aan. 'Je hoeft toch niet bang te zijn voor zo'n klein spinnetje?'

‘Ik ben bang voor alle spinnen’, zei Emma.
Je weet maar nooit of ze giftig zijn of niet.
Trouwens, jouw masker is gebarsten.’
Mama lachte, het maakte nu toch niets meer uit.
‘Heb je jouw masker al gezien? Kom, gauw naar
de badkamer om de groene smurrie van ons
gezicht te halen. Voordat papa ons ziet.’
Lacherig gingen ze aan de slag met doekjes
en warm water. Terwijl Emma haar handen
afdroogde zei ze opeens ernstig: ‘Wist je dat
er in Australië een spinnetje leeft van maar
twee, drie centimeter? Dat beestje heeft grotere
hoektanden dan een gifslang en is de dodelijkste
spin van Australië.’
‘Hoe heet dat beestje dan?’ vroeg mama.
Emma fronste haar voorhoofd. Nu mocht het
weer.
‘Eh... ik weet het, dat is de tunnelwebspin.’
‘Dan was dit een andere soort’, stelde mama
vast.
‘Gelukkig maar!’ zei Emma.